

Igehirdetés a tanévezáró istentiszteleten

2023. június 17.

Alapige: 34. Zsolt. 9.

Ízleljétek és lássátok meg, hogy jó az Úr! Boldog az az ember, aki benne bíz.

Általában ennek a mondatnak azt a szavát szeretem kiemelni, hogy *ízleljétek!* Nem csoda, különös asszociáció: Isten jóságáról mint valami különösen finom ételről, vagy egy édes csókról beszélni-nem semmi. Most mégis inkább a *lássátok* szóról szeretnék veletek együtt gondolkodni.

Egy szemészorvos mesélte, hogy volt egy kliense, egy parasztbácsi, akinek soha életében nem volt szemüvege. Egyszer 80 éves korában kapott végre egyet, egy 23 diopriásat. Fölvette, és döbbenetes élmény érte: akkor döbbsent rá TV-ből, hogy a focit labdával játsszák.

Nehéz elhinni, de állítólag megtörtént. Tényleg van ilyen: a bácsi úgy-ahogy eligazodott a világban, megművelte a kertjét, elvult otthon, csak éppen a lényegét nem látta.

Közös élményünk: ülök a péntek hetedik órában, nézlek benneteket, és azt látom, nyitva a szemetek. Ez azt jelenti, hogy működnek látószerveitek. De ha azt mondanám, most csukjátok be a szemeteket és mondjátok el, milyen ing van rajtam- hánynak sikerülne? És ha azt kérdezném, mi van a táblára írva, tudnád? Még egy kérdés: ha az lenne a táblára írva, ami életed legnagyobb kérdésére ad választ, észrevenné-e, felismerné-e, hogy ez itt most nekem szól? Ha vágyott szerelmed kézírásával lenne felírva: figyelj, szeretlek!- észrevenné-e?

Nem akarom a ma ifjúságot szidni. Van egy régi sláger: láss, ne csak nézz! Az Illés zenekar játssza. Ugyanezt a kérdést feszegeti: látjuk-e, értjük-e magunk körül a világot? Értjük és megértjük-e, vagy csak történik velünk? Csakhogy ez a dal 1967-ben íródott! A ti nagyszületek voltak akkor fiatalok, sőt, talán még gyerekek. Én még meg se születtem. Már akkor figyelmeztetni kellett az embereket: vedd már észre magad körül a világot! És ha tovább megyünk visszafelé az időben, eljutunk a zsoltároshoz. A hagyomány Dávidnak tulajdonítja a zsoltárt- ez cirka háromezer évet jelent. Nem arról van szó, hogy „bezzeg a mai fiatalok”, hanem arról, hogy minden nemzedéket figyelmeztetni kell: láss!

Lelkileg nagy a veszély, hogy úgy éljünk, mint történetünkben az a bácsi: látjuk az életet, de mégsem látjuk. Mintha a TV-t úgy néznénk, hogy csak a fekete-fehér futkározó pöttyöket látnánk, amit és hangyafocinak hívok.

Látjuk-e a világot, meglátjuk-e mögötte a csodát, a lényegét? Tudjuk-e, miről szólt az elmúlt egy év? Észrevesszük-e, hogy minden öröm, minden sírás, küzdés, bukás és felállás, fájdalmas tapasztalat és szárnyló élmény azt jelzi: valaki ott áll az események mögött? Sikerül-e kinyitni a szemünket, hogy lássuk azt, Akitől mindent kaptunk?

Sokan hiszik azt, hogy az istenhit vakká teszi az embert: egy keresztyén vagy nem mer ránézni a valóságra, vagy a hite egy napszemüveg, amely a fényeket megszűrve engedi szemébe a világ képét. Sokan valóban így viselkednek a hívők között. De sajnos ez igaz lehet másokra is: ha menekülni akar a valóság elől, mindenki másik szemellenzöt vesz föl magára. Találkoztam már szemellenzős hívőkkel és hitetlenekkel, fiatalokkal és öregekkel, jobb- és baloldali politikai nézetet vallókkal, zenei ízlésűekkel. Nem a vallásosság az egyetlen, amelyik alkalmas arra, hogy beszűkítse a világlátásodat.

Pedig lehet, hogy épp a hit az, ami segíthet tisztábban látni a világot: nem csak az eseményeket, a jelenségeket, hanem a mögöttük álló, mindent létrehozó Istent is, aki értelmet ad a jelenségeknek.

Aki Istenben bíz, annak nem csak az adatik meg, hogy lássa a világot- mint mindenkinek-, hanem az a reménység is, hogy megláthatja a mérteket, a valós történeteket is.

Te milyennek látod az elmúlt egy évet? Mi volt benne? Dogák, feleltetések, szerelem, szakítás, játék, veszekedés szülőkkel és a tanárokkal- mindennek egy átláthatatlan halmaza? Ha igen, nem látsz többet a világból, olyan vagy, mint a nyolcvanéves vak bácsika. Ha az elmúlt év csak véletlenszerű kavalkádja az eseményeknek, akkor rosszul látsz.

Mert nem láttad meg, hogy aki egy nehéz pillanatodban melléd ült beszélgetni, abban Isten maga ült melléd. Ami-kor a szerelem mennyországán és a szakítás poklán kellett átmenned, akkor az Isten nevelgetett, még ha különös módon is. Amikor meg voltál győződve arról, hogy semmi nem sikerül, és egyszer csak azt vetted észre, hogy mégis összejöttek a dolgok, akkor Isten humorérzékével találkozol.

Mai istentiszteletünk Te Deum istentisztelet. A szó azt jelenti: Téged, Istenünk... és a hálaadásról szól: arról, hogy a tanév végén rádöbbenünk Isten jelenlétére, és hát adunk mindenért. Ahhoz, hogy észrevegyük, van miért és van kinek hálát adni, nyitott szem kell.

Ezt a nyitott szemet kívánom nektek: vegyétek észre, hogy miről szólt az elmúlt évetek! Nehogy az öreg bácsihoz legyetek hasonlók, aki csak öregkorában látta meg a lényegét! Ámen.